

Arrest

nr. 106 192 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Solnechnoye gelegen in de regio Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Sinds anderhalf jaar beoefende u de bokssport in een sportclub in Khasavyurt. Op 15 maart 2012 verliet u de sportclub na een training. Toen u buiten was, merkte u dat u uw gsm in de kleedkamer had laten liggen. U zag dat er nog licht brandde in het gebouw en kroop door een raam terug naar binnen. Uw trainer M. (...) was aanwezig samen met twee andere mannen die u al eerder bij hem in de sportclub had gezien. Ze waren bezig met het oppoetsen van machinegeweren en zagen u niet. U probeerde naar buiten te gaan zonder door hen opgemerkt te worden, maar op dat moment belde iemand op uw gsm. M. (...) en de twee mannen hoorden het geluid en kwamen op u af. U zei hen dat u uw gsm

vergeten was. M. (...) waarschuwde u dat u tegen niemand mocht vertellen wat u net gezien had anders zouden u en uw familieleden ernstige problemen krijgen. Daarop ging u naar huis, maar u vertelde wat u gezien had toch aan uw vriend V. (...). De volgende dagen durfde u niet meer naar de sportclub te gaan. M. (...) belde u op om te vragen waarom u niet meer kwam. Op 18 maart 2012 ging u nog een keer naar de sportclub. M. (...) waarschuwde u opnieuw dat u niemand iets mocht vertellen. Op 21 maart 2012 kreeg u thuis bezoek van een politieman, een zekere B. Mu. (...), de oom van uw vriend V. (...). U begreep onmiddellijk dat V. (...) alles aan zijn oom verteld had. Mu. (...) nam u mee naar het politiebureau en verplichtte u om hem te vertellen wat u gezien had in de sportclub. U deed dit waarna u terug naar huis mocht gaan. Op 23 maart 2012 kwamen twee politiemannen u thuis ophalen. Ze zeiden dat u enkele personen moest komen identificeren en namen u mee naar het politiebureau in Khasavyurt. Daar werden u de lijken van M. (...) en twee andere mannen getoond. U identificeerde M. (...) en één van de mannen die bij hem was in de sportclub. De derde persoon herkende u niet. Daarna bracht de politie u naar huis. Op 26 maart 2012 werd er 's ochtends vroeg een granaat in jullie tuin gegooid. Niet lang daarna kwam Mu. (...) langs met twee personen in burger die u ervan beschuldigden om zelf de granaat gegooid te hebben. Toen de twee mannen in burger weg waren, zei Mu. (...) u dat ze van de FSB waren en dat er een officieel onderzoek begonnen was naar M. (...) en zijn activiteiten. Twee andere leden van de sportclub werden al gearresteerd. De FSB zou u ook in het oog houden. Mu. (...) raadde u aan om het land te verlaten. Vervolgens vertelde u alles aan uw ouders. Op 28 maart 2012 kwam uw oom A. (...) langs. Hij zei u om alles in te pakken en bracht u vervolgens met de wagen naar Brest. Vandaaruit begeleidde uw andere oom S. (...) u verder naar Polen waar u op 27 april 2012 een asielaanvraag indiende. U wachtte de beslissing inzake deze asielaanvraag echter niet af, maar reisde op 9 juni 2012 naar België waar uw zus, K. Z. (...) (O.V. xxxxxxx), al jaren verblijft. U vroeg asiel aan op 13 juni 2012. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw intern paspoort voor.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde vanwege de autoriteiten. U werd er namelijk van verdacht betrokken te zijn bij de criminele activiteiten van uw sporttrainer M. (...) (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 4-8).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich sinds uw vertrek uit uw land niet meer hebt geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem, terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat u in voor u onduidelijke omstandigheden (i.e. u werd zonder veel toelichting aangeraden te vertrekken) het land zou verlaten hebben. Hierdoor bent u ook actueel niet op de hoogte bent van meerdere cruciale elementen met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

Zo is uit uw verklaringen gebleken dat u geen enkele concrete informatie kon geven aangaande het verdere verloop van uw persoonlijke problemen. Zo kon u niet eens met zekerheid zeggen of u actueel al dan niet gezocht werd door de ordediensten. U was er voorts evenmin van op de hoogte of er al dan niet een rechtszaak tegen u werd aangespannen. U wist niet of uw familie convocaties op uw naam ontvangen had. U bleek zelfs niet te weten of de ordediensten na uw vertrek uit het land bij familieleden, vrienden, of kennissen van u zijn langsgekomen op zoek naar u. U kon ook niet zeggen of uw familieleden na uw vertrek zelf problemen hebben ondervonden omwille van u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 8). Verder bent u evenmin op de hoogte aangaande de gevolgen van het voorval in de sportclub waarvan u getuige was en wat voor u de oorzaak vormde van uw eigen problemen met de autoriteiten. Zo kon u in het geheel niet zeggen waarvan uw sporttrainer M. (...) en de andere mannen verdacht of beschuldigd werden. Toen u gevraagd werd of ze lid waren van een terroristische groepering, dacht u dat de twee mannen die u bij M. (...) gezien had misschien wel terroristen waren, maar daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 6). U stelde dat er door de FSB een onderzoek begonnen was naar de activiteiten van M. (...), maar behalve dat er nog twee andere leden van de sportclub in verband hiermee werden gearresteerd, kon u geen verdere informatie aangaande dit onderzoek geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 5, 7-8). Zo wist u niet of die twee leden van uw sportclub nog altijd vastgehouden werden. U bleek niet te weten of er daarna nog andere arrestaties hebben plaatsgevonden. U was er ook niet zeker van of de andere sporttrainer van uw club, R. (...), de neef van M. (...), eveneens problemen ondervonden heeft. U wist niet of andere leden van de club ondervraagd werden door de ordediensten. U kon niet zeggen of er nog andere personen gezocht werden in verband met deze zaak (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 9).

Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, des te meer in uw geval gezien u over zoveel aspecten van uw problemen in het duister tast en gezien uit uw verklaringen gebleken is dat u in België nog regelmatig contact onderhoudt met uw familie in Dagestan

(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 2) en u bijgevolg de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig. Uw verklaring dat u er niet naar vroeg omdat u er niet meer aan wil denken en liever alles wil vergeten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013 p.8) is weinig overtuigend in een situatie waarin voor u zelf nog zoveel vraagtekens rijzen.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u na de waarschuwing van de politieman Mu. (...) dat de FSB u zou arresteren in verband met het onderzoek naar M. (...) en zijn activiteiten zomaar een dergelijke ingrijpende beslissing hebt genomen om uw land te verlaten, zonder zelfs maar te weten wat u dan concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/02/2013, p. 7-8). Te meer daar u de ordediensten eerder toch de nodige informatie gegeven hebt aangaande het voorval in de sportclub waarvan u getuige was waardoor ze een onderzoek konden beginnen naar de criminele activiteiten van M. (...) en het bijgevolg weinig logisch lijkt dat u dan opeens zelf vervolgd zou worden door de autoriteiten. Gezien de ernst van uw problemen met de autoriteiten is het dan ook weinig geloofwaardig dat u zich hierover vóór uw vertrek niet meer geïnformeerd hebt of dat Mu. (...), terwijl hij u wel adviseert te vertrekken en hierbij enkel vaagweg aangeeft dat u gezocht zou worden in verband met de zaak rond uw sporttrainer M. (...), terzelfdertijd niet bereid was u hierover de nodige toelichting te geven, gezien dit voor hem geen bijkomend risico zou betekend hebben bovenop het risico dat hij reeds nam om u in te lichten. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u voorgelegde document, met name uw intern paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het louter persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

Met betrekking tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van uw zus, K. Z. (...) (O.V. xxxxxxxx) , dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat zij zich op andere en persoonlijke asielmotieven baseerde die geen verband houden met de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent zij dat er een schending is van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij zich sinds haar vertrek uit haar land van herkomst niet heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem ondanks dat zij haar land heeft verlaten in voor haar onduidelijke omstandigheden en ondanks verzoekende partij regelmatig contact onderhoudt met haar familie in Dagestan en in verband hiermee de vaststellingen dat verzoekende partij geen enkele concrete informatie kan geven over het verdere verloop van haar problemen, niet weet of zij actueel al dan niet wordt gezocht door de ordediensten, niet weet of er een rechtszaak tegen haar werd aangespannen, niet weet of haar familie convocaties op haar naam heeft ontvangen, niet weet of de ordediensten zijn langsgesproken bij familieleden, vrienden of kennissen op zoek naar haar, niet weet of haar familieleden na haar vertrek zelf problemen hebben ondervonden omwille van verzoekende partij, niet op de hoogte is van de gevolgen van het voorval in de sportclub waarvan zij getuige was en wat voor haar de oorzaak was van haar eigen problemen met de autoriteiten, en verder de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij na de waarschuwing van de politiemann Mu. dat de FSB haar zou arresteren in verband met het onderzoek naar M. en zijn activiteiten zomaar een dergelijke ingrijpende beslissing heeft genomen om haar land van herkomst te verlaten, zonder te weten wat haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde, zeker gezien het weinig logisch is dat verzoekende partij opeens zelf vervolgd zou worden door de autoriteiten wanneer zij diegene was die de ordediensten de nodige informatie heeft gegeven aangaande het voorval in de sportclub waarvan zij getuige was en waardoor de ordediensten vervolgens een onderzoek konden starten naar de criminele activiteiten van M., en ten slotte de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zich vóór haar vertrek niet meer heeft geïnformeerd of Mu. bereid was verzoekende partij meer toelichting te geven over hetgeen haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde, verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de onaannemelijkheden, de vage verklaringen, de onwetendheden en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot tal van eigen beweringen dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij argumenteert verder dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook gedetailleerde informatie geeft, verwerende partij geen onderzoek hiernaar heeft verricht. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot “*tal van eigen beweringen*” dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat aan de elementen die verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag aanhaalt geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij zich sinds haar vertrek uit haar land van herkomst niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem ondanks dat zij haar land heeft verlaten in voor haar onduidelijke omstandigheden en ondanks dat verzoekende partij regelmatig contact onderhoudt met haar familie in Dagestan, omdat het onaannemelijk is dat verzoekende partij na de waarschuwing van de politieman Mu. dat de FSB haar zou arresteren in verband met het onderzoek naar M. en zijn activiteiten zomaar een dergelijke ingrijpende beslissing heeft genomen om haar land van herkomst te verlaten, zonder te weten wat haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde en omdat verzoekende partij bovendien heeft nagelaten zich vóór haar vertrek bij Mu. te informeren of deze bereid was haar meer toelichting te geven over hetgeen haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde. Verder stelt verwerende partij nog het onlogisch karakter vast van haar beweerde vervolging, daar verzoekende partij diegene was die de nodige informatie heeft gegeven aangaande het voorval in de sportclub waardoor de ordediensten een onderzoek konden starten naar de criminele activiteiten van M. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.15. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat verwerende partij enerzijds stelt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, namelijk “*verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen*”, maar anderzijds er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij er wel geen last van zal hebben, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Evenwel blijft verzoekende partij hier in gebreke, gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het betoog dat verwerende partij er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij wel geen last zal hebben van de problemen in Dagestan, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, daar door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties

van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.7.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden of uit de motieven in de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de onaannemelijkheden en onwetendheden die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist *“alles te weten”*.

2.2.10.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij aangaande het nalaten van verzoekende partij zich verder te informeren over haar vervolgingsprobleem, zowel bij de politiemann Mu. wanneer zij zich nog in haar land van herkomst bevond als bij haar familieleden in Dagestan – waarmee verzoekende partij nog regelmatig contact heeft – wanneer zij zich reeds in België bevindt, wijst verzoekende partij erop dat zij destijds in allerijl haar land is ontvlucht omdat zij dreigde gearresteerd te worden door de FSB. Indien verzoekende partij langer was gebleven om meer informatie te verkrijgen, zou zij dit niet kunnen navertellen.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat de verwijzing naar de moeilijke omstandigheden waarin verzoekende partij destijds verkeerde geenszins vergoelijkt dat zij voor haar vertrek uit Dagestan niet meer geïnformeerd heeft of Mu. haar meer toelichting kon geven omtrent hetgeen haar ten laste werd gelegd en waarom dit gebeurde. Het was immers Mu. die verzoekende partij verwittigde dat men haar wilde arresteren. Aanvankelijk was Mu. samen met twee personen van de FSB naar verzoekende partij gekomen, maar nadien was Mu. nog alleen naar verzoekende partij teruggekeerd om haar alles te vertellen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 7-8). De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, wanneer Mu. haar aanraadt zo snel mogelijk het land te verlaten, niet aan Mu. vraagt wat haar concreet ten laste wordt gelegd en om welke reden. Dit geldt des te meer gezien het onlogisch karakter van haar beweerde vervolging, daar verzoekende partij diegene was die de nodige informatie heeft gegeven aangaande het voorval in de sportclub waardoor de ordediensten een onderzoek konden starten naar de criminele activiteiten van M.

Verder stelt de Raad vast dat de opmerking aangaande de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond ten tijde van haar vlucht uit Dagestan, geen enkele verklaring biedt voor de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zich sinds haar vertrek uit haar land niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblematiek (*“Hebt u enig nieuws of informatie over verdere verloop van uw problemen of uw situatie? Ik heb het niet gevraagd aan familie, ik stel daar geen vragen over”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/02/2013, p. 8)). De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou toelaten haar eigen situatie beter in te schatten. Dit geldt des te meer gezien verzoekende partij haar land heeft verlaten in voor haar onduidelijke omstandigheden. Het zich niet terdege informeren via familie of vrienden, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen en de door haar aangebrachte documenten totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, waarbij er bovendien een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.12. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.13. De vaststelling dat verzoekende partij zich sinds haar vertrek uit haar land van herkomst niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem, de vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij na de waarschuwing van de politiemann Mu. dat de FSB haar zou arresteren in verband met het onderzoek naar M. en zijn activiteiten zomaar een dergelijke ingrijpende beslissing heeft genomen om haar land van herkomst te verlaten, zonder te weten wat haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde, de vaststelling dat verzoekende partij heeft nagelaten zich vóór haar vertrek te informeren bij Mu. of deze bereid was haar meer toelichting te geven over hetgeen haar concreet ten laste werd gelegd en om welke reden dit gebeurde en het niet aannemelijk zijn dat verzoekende partij zou worden vervolgd hoewel juist zij de politie in kennis stelde van het voorval in de sportclub waardoor de ordediensten een onderzoek konden starten naar de criminele activiteiten van M., verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012”* van 27 februari 2012 (stuk 16), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Dagestan niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, mede door het gericht en gelimiteerd karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Evenmin toont verzoekende partij met concrete andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT